

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

Davant les conseqüències de la guerra per a la classe treballadora:

La lluita contra la guerra i la lluita per les reivindicacions, dues cares de la mateixa moneda

Quin impacte suposa la guerra i les mesures que l'acompanyen? La propaganda dels mitjans de comunicació burgesos planteja la qüestió en termes de cada país, com si els efectes fossin els mateixos per a tota la població, amb independència de la seva posició de classe... quan és evident que, per exemple, un augment de la despesa militar és un regal per a les multinacionals nord-americanes del “complex militar-industrial”, mentre que per a la majoria suposa un desviament de fons en contra de la despesa pública social. A qui defensem els interessos d'aquesta majoria ens interessa, doncs, conèixer quines són les conseqüències de la guerra per a ella, per a la classe treballadora.

Els milers de morts i ferits, els milions de refugiats... no són capitalistes, són treballadors

La gravetat de la situació està fora de tot dubte: destrucció per tot arreu, amb morts i ferits que ja es compten per milers i milers, amb més de tres milions de refugiats que escapen del terror sense res. Però les manipulacions desinformatives amaguen que els morts, ferits i refugiats no són els capitalistes ucraïnesos, no són els amos de les grans empreses. Són sobretot els treballadors els que integren aquestes xifres dramàtiques de morts i ferits, com revela l'exemple tan eloqüent i tràgic, entre d'altres, que va ser la massacre de soldats argentins durant la guerra de les Malvines el 1982 (soldats que eren principalment joves de classe treballadora, als quals la dictadura va condemnar, enviant-los sense formació ni material adequat a combatre contra el ben armat exèrcit imperialista britànic, provocant entre ells centenars de morts i milers de ferits). També són treballadors els que avui es queden sense vivenda a Ucraïna, els que es veuen obligats a fugir sense poder endur-se res.

Aquests efectes colpegen directament la classe treballadora ucraïnesa. Però també castiguen la russa, ja que són fonamentalment joves de la classe treballadora els qui nodreixen les files de l'exèrcit que el règim liderat per Putin llança contra Ucraïna, no a favor d'uns suposats interessos russos, sinó dels interessos particulars de l'oligarquia russa; de la mateixa manera que la pressió

de l'imperialisme dels EUA a través de l'OTAN, a la qual se subordinen plenament la UE i els seus governs, no té res a veure amb els interessos de la majoria de la població europea -i dels Estats Units-, sinó que obeeix a les necessitats del capital financer de la primera potència mundial. Certament la majoria de la població ucraïnesa suporta la condició d'ostatge dels interessos econòmics dels diferents sectors del capital financer, que pugnen per un lloc al mercat mundial. Però així mateix és ostatge la majoria de la població russa, ostatge del govern dels qui, com en altres països, s'apropien de les riqueses de la nació. I, encara que evidentment a una altra escala, també el conjunt de la classe treballadora als altres països és ostatge dels governs respectius, que despleguen tots els mitjans possibles al servei del sinistre negoci de la guerra.

La guerra: destrucció econòmica i més atur i precarietat

Són també els treballadors els qui pateixen fonamentalment l'aniquilació d'una gran part de l'activitat productiva per la guerra i, consegüentment, de les feines amb què obtenien el seu mitjà de vida; són els treballadors els qui pateixen la demolició dels seus habitatges pels bombardejos, que també liquiden els serveis elementals -sanitaris, educatius, de transport, etc.- que són imprescindibles per a unes condicions de vida dignes, tot això provoca la fugida massiva de la població, sobretot treballadors. La destrucció que provoca la guerra en territori ucraïnès té conseqüències socials directes, que són nefastes per a la classe treballadora. També a Rússia es produeixen efectes molt negatius per la plena orientació econòmica a l'esforç bèl·lic que devasta les condicions de treball i de vida en general. A més del qüestionament dels drets obrers i democràtics. A això s'uneixen les sancions que, certament, els rics poden eludir, però no la classe treballadora. Aquesta regressió, finalment, es verifica a tot Europa i més enllà, a escala mundial.

El FMI estima que, si s'allarga la guerra, el PIB d'Ucraïna es podria desplomar entre un 25 i un 35% (fins i tot a l'escenari menys desfavorable la caiguda assoliria el 10%). L'OCDE, per la seva part, preveu que

el PIB de Rússia es reduirà al voltant del 10% (el 1998, any de la greu crisi financera russa, va caure un 5,3%, amb prou feines la meitat d'aquesta previsió). Segons RS Research, només per l'execució de les sancions contra el poble rus per part de les primeres 50 multinacionals, es destruiran més d'un milió de llocs de treball. La mateixa OCDE calcula un impacte advers del 2% al PIB de la UE i d'un 1% a l'economia mundial. En aquest context és fàcil intuir l'efecte en una precarietat laboral més gran, amb tot el seu terrible corollari sobre les condicions de vida de la majoria de la població. Màxim considerant la promulgació de lleis lliberticides sota l'empara de la coartada de la guerra, com les penes de fins a 15 anys de presó imposades a Rússia a qui, de fet, s'expressi públicament contra la guerra. O la persecució que duu a terme el govern ucraïnès contra militants comunistes. O en el cas espanyol el manteniment de la Llei Mordassa per l'actual govern, malgrat el compromís de derogar-la per part de tots els partits que l'integren.

Encariment de la vida

En els darrers mesos s'han empitjorat els problemes econòmics i entre ells, en particular, el de la inflació, que en el cas espanyol ja arriba al 7,4% anual mesurat per l'IPC. S'havia enfonsat ja tota la retòrica burgesa que després de la pandèmia es relançaria l'activitat econòmica, esperonada per la despesa pública (que en realitat és una nova transferència massiva de recursos al capital financer, sota l'aparença d'una suposada “economia verda” i l'anomenada digitalització). Problemes de subministraments que paralitzen les anomenades cadenes globals de valor (la internacionalització del capital productiu, vaja), dificultat d'aprovisionament de l'energia i el seu encariment, insuficiència de les infraestructures després de lustres de retallades... tot això revelava una autèntica dislocació del mercat mundial.

El cas espanyol és molt clar: per a aquest any 2022, davant de l'augment del 6,5% dels preus, la pujada mitjana dels salaris nominals en conveni es limita a un 1,55%, la dels empleats públics al 2% i la de les pensions al 2,5% (3% en alguns casos). És a dir, s'imposa una pèrdua de poder adquisitiu d'un 4

o 5% o, altrament dit, una reducció del salari real d'aquesta suma. Mentrestant, els capitals que componen l'Ibex 35 van assolir el 2021 un benefici rècord de 58.543 milions d'euros. Davant d'això, el govern espanyol apel·la a un suposat interès nacional compartit per explotadors i explotats, per promoure un Pla Nacional de Resposta a l'Impacte de la Guerra. Un pla que inclou un "pacte de rendes que proporcionï estabilitat des de la perspectiva dels costos salarials i els beneficis empresarials". És a dir, amb la tramposa excusa d'evitar més inflació es pretén abundar en la mal anomenada contenció o congelació dels salaris que, en augmentar menys que els preus, en realitat es redueixen (sense que mai no hi hagi límits als guanys del capital). A més d'aprovar "el mecanisme RED de flexibilitat i estabilització l'ocupació (...) que possibilita a les empreses sotmeses a crisis temporals o estructurals adoptar mesures de reducció de jornada i suspensió temporal de contractes de treball", el contingut real del qual és la destrucció d'ocupació i el deteriorament de les condicions laborals. El govern de Sánchez exigeix a partits i sindicats la seva subordinació; és a dir, la "unió nacional" per atendre les exigències del capital financer.

Crisi crònica del capitalisme, guerra i augment dels pressupostos militars

La guerra no és la causant de les dificultats econòmiques, com tampoc la pandèmia no era el seu origen. El capitalisme, al seu estadi imperialista, pateix una mena de crisi crònica en què se succeeixen períodes crítics sense que entre ells s'intercalin fases realment expansives. La pandèmia va fer aflorar la crisi latent i la va disparar. La guerra respon a aquesta crisi, que s'expressa en una pugna exacerbada pel mercat mundial; respon a ella i l'aguditza. És una autèntica fugida cap a davant del capital, que revela el seu caràcter cada cop més destructiu. L'imperialisme nord-americà instiga la gue-

rra per intentar enfortir la posició de la seva capital al mercat mundial, a la qual cosa respon el règim rus posant-la en marxa, infligint grans patiments a la població ucraïnesa i al mateix poble rus. Tot això és en gran part finançat per les economies europees, la subordinació dels quals als EUA ja ni es dissimula: a la cimera dels propers dies 24 i 25 es preveu la participació de Biden, confirmant així que la UE no és ni unió ni europea. Aquesta subordinació es revela també que és el mateix Biden qui presidirà la cimera de l'OTAN del mateix dia 24.

En efecte, el dictat nord-americà que els Estats europeus reservin el 2% del seu PIB per a despesa militar és assumit, d'un dia per l'altre, per qui durant dos anys s'han negat a dotar els fons que es requerien davant de l'emergència sanitària provocada per la pandèmia. Així, el mateix govern alemany al qual els Estats Units imposa renunciar a la utilització del gasoducte que li facilitaria l'arribada del gas de Rússia -del qual depèn el 55% del seu consum-, augmenta el pressupost militar en 100.000 milions de dòlars. I el govern espanyol es compromet a incrementar-lo en un 20% en els dos propers anys. Com es finançarà fa planejar l'ombra de més impostos indirectes i més endeutament, amb les conseqüències conegudes: retallades massives en la despesa en sanitat,

Què fer? La lluita contra la guerra i la lluita per les reivindicacions, dues cares de la mateixa moneda

El POSI, secció de la IV Internacional a l'Estat espanyol, no és un comentarista de l'actualitat. No observa la realitat com a espectador, sinó que intenta ajudar per a l'única intervenció que pot evitar l'aprofundiment de la barbàrie ja en curs, la de la classe treballadora en el terreny d'interdependència que li és propi: la defensa de les legítimes aspiracions de la majoria. El 1944, Maurice Thorez, màxim responsa-

ble del Partit Comunista Francès, va declarar a la tornada a París des de Moscou que "la vaga és l'arma dels trusts". Expressava així la subordinació de l'estalinisme a la dominació burgesa. A l'estil de la declaració d'Enrique Santiago, secretari del PCE i secretari d'Estat, el novembre passat als treballadors del metall de Cadis en vaga, convidant-los a confiar en el "seu govern" i, per tant, renunciant a la lluita. La vaga no és l'arma del capital. La seva arma és la política destructiva de les conquestes obreres i democràtiques; la seva arma és, arribat el cas, la guerra. L'arma de la classe treballadora és la mobilització, la vaga. L'agrupament per les reivindicacions, per la defensa fins al final, sense sotmetre-les a cap condicionament i, en particular, rebutjant tots els cants de sirena que prenen la forma de la unió nacional, del diàleg social, d'uns suposats interessos compartits entre explotats i explotadors que, en realitat, camuflen els seus interessos.

La concreció d'això avui aquí és la lluita contra la guerra i la lluita contra l'explotació. És a dir, la lluita contra la despesa militar i contra les sancions al poble rus; la lluita per la plena derogació de les contrareformes laborals del 2010 de Zapatero i del 2012 de Rajoy; la lluita per la defensa del sistema públic de pensions i, per tant, per l'auditoria de la seguretat social d'acord amb la fórmula reivindicada pel moviment de pensionistes; la lluita dels ensenyants a Catalunya amb la vaga que assenyala el camí per a altres sectors; la lluita per la preservació del poder de compra, amb l'establiment de clàusules de revisió salarial amb efectes retroactius. Etcètera. Lluites l'agrupació de les quals permeti obrir la sortida digna d'aquest nom que la classe treballadora necessita, davant de la barbàrie que la supervivència del capitalisme no deixa d'aprofundir.

Els nostres compromisos ...

<https://informacionobrera.org/huelga-ensenanza-cataluna/>

¡REVIRTAMOS LOS RECORTES, NI UN EURO PARA LA GUERRA!

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta